

Libhošťský zpravodaj

Ročník IX. číslo 7 – Červenec 2007

OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE

Ke Dni obce

Osadní výbor, který byl jeden z hlavních organizátorů akce děkuje libhošťským složkám (myslivcům, včelařům, fotbalistům a členům Osvětové besedy a Klubu důchodců v Libhošti), kteří se na této akci nemalou měrou podíleli. Rovněž patří dík i sponzorům, kteří zajistili krásné ceny nejen do tomboly.

Samozřejmě děkujeme občanům a návštěvníkům, kteří i za nepříznivého počasí, přišli na libhošťský fotbalový stadion, shlédnou bohatý program či si přišli zasoutěžit, zatančit nebo jen pobavit. Během celého dne bylo prodáno téměř tři sta vstupenek.

Doufáme, že tento den byl i pro ty nejmenší, pro které byl od ranních hodin připraven pohádkový les, velký zážitek. Pomyslným pohádkový les, si prošlo celkem 107 dětí, které pak na hřišti soutěžily o hodnotné ceny.

Za Osadní výbor
Zbyněk Tomšík

OBSAH

OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE	1
OBSAH	2
Z OBECNÍHO DĚNÍ	3
Petice	3
OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE	10
Osvětová beseda hledá spolupracovníky	10
INFORMACE Z MĚÚ NOVÝ JIČÍN	12
Z jednání samosprávných orgánů	12
VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI	13
Vojtěch Martínek /1887-1960/	13
Z HISTORIE OBCE	20
Rok 1961 – rok obratu?	20
KULTURA A SPOLEČENSKÉ DĚNÍ	26
Libhošťané na fotografiích ve významných životních a společenských situacích	26
Miroslav Hanzelka opět vystavuje	28
Ovčácké dny v Libhošti	28
ZPRÁVY ZE ŠKOL	29
Konec školního roku v ZŠ	29
Zprávy z MŠ	30
Z POLICEJNÍHO SERVISU	33
INZERCE	35

Z OBECNÍHO DĚNÍ

Petice

Aleš Hána

Jak si jistě většina z vás všimla, koncem loňského měsíce proběhla v Libhošti petiční podpisová akce zorganizovaná Osadním výborem. Jejím účelem bylo **vyjádřit nesouhlas s chystanými změnami dopravní situace v Libhošti** v souvislosti s chystanou rekonstrukcí silnice I/48, spojující Nový Jičín a Příbor.

Což o to, petice, jako forma komunikace s úřady, je jedno z našich základních politických práv a jeho použití může být v mnoha případech velmi užitečné. Ovšem způsob, s jakým se tohoto práva zhostil Osadní výbor v Libhošti, je, mírně řečeno, velmi zvláštní. Můj názor je totiž ten, že každou takovou petici, která se navíc týká problému, který zasáhne všechny občany Libhoště, by **měla předcházet masivní informační a osvětová kampaň, která by měla občany seznámit se všemi dostupnými fakty**, týkající se daného problému. Měla být tudíž přinejmenším uspořádána veřejná schůze, ideálně ze zástupci města, kde se měla předložit veškerá fakta a měly být zodpovězeny a prodiskutovány dotazy občanů (jsem si vědom toho, že už jedna veřejná schůze tento rok proběhla, ovšem tam byl tato kauza jen zmíněna a neřešila se podrobněji). Nebo měl být aspoň tento problém nastíněn formou vysvětlujícího článku, publikovaného v Libhošťském zpravodaji či na obecní nástěnce. Nic z toho se však nestalo. Místo toho se vysvětlování chopili sami členové Osadního výboru přímo při návštěvách domácností s peticí. Otázkou je, do jaké míry se jim podařilo pravdivě nastínit problém a zdůvodnit to, proč se vlastně tato petiční akce pořádá. Za sebe mohu říct, že se jim mě přesvědčit nepodařilo a popravdě, po přečtení textu petice, jsem měl v hlavě více otázek než odpovědí a obávám se, že jsem ne zcela pochopil smysl této petice.

Pojďme si, pro pořádek, uvést plné znění textu petice, abychom věděli, o čem tady konkrétně hovoříme (věřím, že většina z vás tento text již četla):

Věc: Nesouhlas s vedením obslužné komunikace k silnici R-48 přes obec Libhošť - Nový Jičín

*V roce 2010 – 2013 má být realizována rekonstrukce silnice I/48 MÚK Rybí – MÚK Rychaltice na rychlostní komunikaci R48. Součástí stavby „**Silnice R/48 MÚK Rybí – MÚK Rychaltice**“ je i návrh vedení tzv. souběžných tras, po kterých musí být umožněna doprava vozidlům **bez poplatků** za užívání dálnic a rychlostních komunikací a také vozidlům, které využívala mimoúrovňové napojení MÚK Borovec a MÚK Libhošť, které mají být zrušeny. Z tohoto důvodu*

navrhujete, aby obslužná komunikace vedla z Borovce do Nového Jičína přes místní část Libhošť po komunikaci III/46433.

Váš záměr využít tuto komunikaci jako obslužnou je pro obyvatele Libhoště naprosto nepřijatelný a to z těchto důvodů:

a) Komunikace III/46433 (dříve císařská cesta) byla vybudována před více než 100 lety pro kočáry a koňské povozy. Její nosná část je velmi malé vrstvy s následným vydlážděním žulovými kostkami – to vše na nestabilním jílovitopísčitém podloží. V 50 - 70 letech minulého století byla opatřena živičným povrchem. Od této doby nebyla místní komunikace nijak upravena a její konstrukce již neodpovídá předpokládané zátěži a frekvenci vozidel. Zvýšený provoz nákladních a osobních automobilů nepochybně způsobí její narušení, která se projevují již nyní odlamováním a propadem krajních částí vozovky. U starší zástavby při této komunikaci hrozí narušení statiky způsobené otřesy zvýšeným provozem. To se projevuje již dnes, kdy při jakékoliv dopravní nehodě na I/48 a její uzavírce byla převedena veškerá doprava na tuto komunikaci.

b) Dojde-li k několikanásobnému nárůstu počtu vozidel projíždějících po této komunikaci (zejména vozidel nad 3,5 t) zvýší se hluková zátěž, která je nyní neúnosná zejména pro obyvatele žijících v blízkosti této komunikace, především v noci. Dále se podstatně zvýší prašnost a exhalace výfukových plynů, které v určitých dnech a obdobích překonávají únosnou míru. Záměrem výstavby dálnic a rychlostních silnic je, aby se pro přilehlá města a obce snížily tyto negativní vlivy a ne je naopak přesunout na obslužné komunikace probíhající těmito městy a obcemi.

c) Došlo by k podstatnému zhoršení bezpečnosti pro chodce v obci, kde nejsou vybudovány chodníková tělesa a přechody pro chodce. Ale i jejich vybudováním se nesníží nebezpečí z vysoké frekvence projíždějících vozidel a členitosti terénu zejména pak pro děti chodící ze školy.

V zájmu eliminace výše uvedených negativních vlivů a v zájmu občanů Libhoště navrhuje:

1. znovu zvážit opodstatněnost rekonstrukce silnice I/48 na R48. Rozhodnout až po několikaletém vyhodnocení provozu na D/47 o potřebnosti R48, aby nedocházelo mimo jiné také k plýtvání finančními prostředky.

2. V případě realizace změny silnice I/48 na R48 žádáme vybudovat prodloužením obslužné komunikace po levé straně R48 z města Příbor do Borovce a dále po stejné straně v katastru Libhošť až k napojení na obslužnou komunikaci Rybí - Nový Jičín.

Dále Vás žádáme, abychom byli jako Osadní výbor v Libhošti přizváni k veškerým projednáváním a k přípravě projektové dokumentace k této stavbě.

Tento dopis považujte za petici ve smyslu zákona č. 85/1990 Sb. o právu petičním.

Dříve, než vám vysvětlím, co konkrétně se mi na tomto textu nezdá a s čím nesouhlasím, bylo by asi vhodné aspoň zhruba nastínit problematiku,

kteří se tato petice dotýká a tou je výstavba (či rekonstrukce) rychlostní komunikace R48.

Rychlostní silnice R48

Historie

Usnesením vlády Československé socialistické republiky č. 286 ze dne 10. dubna 1963 a usnesením vlády Československé socialistické republiky č. 24 ze dne 29. ledna 1987 byla schválena výstavba rychlostní silnice R48 v úseku Bělotín - státní hranice. Silnice je součástí mezinárodní silnice E462 Brno - Český Těšín - Krakov. Na hraničním přechodu Chotěbuz bude navazovat na polskou rychlostní silnici S1 Cieszyn - Bielsko-Biela - Katowice - Czenstochowa.

Rychlostní silnice R48 bývá v některých mapách překvapivě vyznačena jako dokončená. Sice ze dvou třetin tato čtyřproudová komunikace opravdu vybudována je, ale jen zlomek je veden jako silnice pro motorová vozidla. Zbytek se za rychlostní silnici v žádném případě nemůže pokládat.

Celá dlouhá část z Bělotína až do Rychaltic byla totiž v minulosti, možná trochu nepředvídatě, **postavena jen jako klasická čtyřproudová silnice, jejíž směry oddělovala jen dvojítá souvislá čára.** Na druhou stranu je třeba na to pohlížet i v kontextu dané doby. V polovině šedesátých let, kdy se začala řešit dopravní situace v našem okrese, ležela odpovědnost za rozhodování o budoucí podobě silnic na Okresních národních výborech (ONV). Na rozdíl od funkcionářů ve Frýdku-Místku, kteří plánování silnic nevěnovali dostatečnou pozornost (a způsobili tím obrovské těžkosti obyvatelům mnoha obcí na Místecku, kde se nedá ještě dnes přejít přes cestu), se lidé kolem Ing. Štěpánka a vedoucího odboru dopravy ONV Nový Jičín Štefka, zhostili daného úkolu s větší zodpovědností a díky nim vznikl současný obchvat kolem Libhoště. Tuto stavbu ale každopádně nelze posuzovat z dnešního hlediska bezpečnostních požadavků. Žádný prognostik nebyl schopen dohlédnout v té době do dnešní dopravní situace. Nicméně faktem zůstává, že se jedná v dnešní době o nevyhovující řešení, zejména díky chybějícímu střednímu oddělovacímu pruhu. **Právě onen chybějící střední zelený pruh se svodidly způsobuje řadu těžkých dopravních nehod, kvůli nimž se osmačtyřicítce přezdívá, jak asi všichni víme, "silnice smrti".**

Ale zelený pruh a dělicí svodidla nejsou to jediné, proč nemůže být stará čtyřproudová část silnice povýšena na rychlostní silnici. Některé křižovatky totiž ani **nejsou mimoúrovňové a pokud ano, nemají dostatečné parametry.** Navíc nemá silnice ani odstavný pruh a celá je zbytečně úzká. Alespoň vozovka, která byla velice nekvalitní a na řadě míst kvůli tomu musela být omezována rychlost, je již většinou zrekonstruována.

Nové úseky se již naštěstí v parametrech rychlostní silnice R48 stavějí a časem bude přestavěna i celá stará část. **Tu bude nutné rozšířit, vybudovat střední dělicí pás, odstavné pruhy, vnitřní svodidla, přestavět všechny křižovatky na mimoúrovňové a další úpravy.**

Počáteční úseky čtyřproudové silnice vznikaly jen pouhým rozšiřováním původní komunikace anebo vybudováním nové silnice těsně vedle té původní. Naštěstí další úseky už byly budovány jako obchvaty a velké křižovatky se stavěly většinou mimoúrovňové. Mezi poslední úseky, stavěné ještě v 80. letech, patří např. obchvat Starého Jičina, jehož zprovozněním vzniklo 32 km ucelené části čtyřproudové silnice z Bělotína až kousek za Příbor.

Současnost

Pojďme se nyní podrobněji podívat na tu část rychlostní silnice R48, která nás zajímá asi nejvíce – od mimoúrovňové křižovatky (MÚK) Rybí po MÚK Rychaltice.

Stavba MÚK Rybí - MÚK Rychaltice (km 21,770 - 34,800) je projektována v kategorii R 25,5/120 a měří 13,030 km. V červnu 2006 byla zpracována dokumentace pro územní rozhodnutí firmou Dopravoprojekt Ostrava. Probíhá zpracování podrobného geotechnického průzkumu. **26. února 2007 byla vyhlášena soutěž na zhotovitele dokumentace pro stavební povolení, zadávací dokumentace stavby a inženýrskou činnost s předpokládaným dokončením 15. října 2008.** Jedná se o přestavbu staré silnice I/48, která kvůli nevhodným parametrům nevyhovuje parametrům rychlostní silnice, dojde k přestavbě z kategorie S 16,5/100, resp. S 15,0/100 na novou kategorii R 25,5/120. **Součástí stavby je přestavba MÚK Příbor-východ, 21 mostů, 10 opěrných a zárubních stěn, protihlukové stěny, SOS hlásky a výstavba doprovodných komunikací. MÚK Libhošť (III/46433), Borovec (III/4822), Příbor-sever (II/58) a Hájov (III/4806) budou vzhledem k nevyhovující vzdálenosti mezi křižovatkami zrušeny.**

Stavba začíná za MÚK Rybí se silnicí II/482. Trasa pokračuje východně kolem obce Libhošť přes odpočívadlo. Následuje MÚK Příbor-západ, která je součástí stavby "Silnice I/58 Příbor - obchvat". Po zprovoznění stavby "I/58 Skotnice-obchvat" bude MÚK sloužit pro sjezd na Ostravu. Současná MÚK Příbor-sever se stávající silnicí I/58 bude zrušena. Následuje další MÚK Příbor-východ, která bude přestavěna na kosodélnou. Stavba končí za MÚK Rychaltice se silnicí II/486.

Náklady na stavbu jsou plánovány na **2,205 miliardy Kč**. Letos je na přípravu vyčleněno 15 milionů Kč. Realizace je plánována v období **duben 2010 až říjen 2013**.

Na závěr si ještě vysvětleme význam označení kategorie silnice **R 25,5/120**, na kterou má být silnice I/48 přestavěna. Písmeno R značí, že se jedná o rychlostní komunikaci, číslo 25,5 označuje vzdálenost mezi vnitřními stranami svodidel či směrových sloupků (a de facto udává šířku silnice jako takovou), a konečně číslo 120 označuje návrhovou rychlost v km/h, která je také základním rozlišujícím znakem při plánování a rekonstrukci komunikací. Určuje se podle ní mnoho návrhových prvků, například poloměrů nebo sklonů.

Zdroj: www.dalnice-silnice.cz, www.ceskedalnice.cz, www.dalnice.com

Tolik tedy fakta k rychlostní komunikaci R48. Nyní se vraťme k naší petici.

Má petice smysl?

Tuto otázku jsem si už několikrát položil a přiznám se, že mě osobně moc smysl nedává. Proč? Budu se to snažit ukázat na **konkrétních příkladech z textu petice**.

ad bod a)

Nejsem odborník na stavbu silnic a dálnic a tudíž nemohu dost dobře posoudit, zda se uvedené technické údaje zakládají na pravdě. Nicméně je nutno uvést, že silnice byla v době svého vzniku budována skutečnými mistry svého oboru a byla, po stránce technologické, zvládnutá velmi dobře. Byla důkladně odvodněna hlubokými příkopy a odvodňovací systém byl velmi dobře udržovaný. Na špatném technickém stavu a jejím povrchu se nyní podílí především zavezení příkopů a zničení odvodňovacího systému. Tady je ovšem nutno podotknout, že na tom mají velkou „zásluhu“ sami obyvatelé Libhoště.

Čemu ovšem nevěřím je argument o **zvýšeném provozu nákladních a osobních vozidel přes obec** po provedení rekonstrukce silnice I/48 a rád bych věděl jakými fakty či analýzami je toto tvrzení podloženo. Když už, tak by se možná dalo hovořit o mírně zvýšeném provozu osobních vozidel, ale u nákladních o tom velmi pochybuji. Nechápu totiž, proč by se tak mělo dít. Logika věci říká, že pokud budou mít nákladní vozidla k dispozici zrekonstruovanou rychlostní komunikaci, proč by měli jezdit po vedlejších silnicích přes vesnice? Aby se vyhnuli poplatkům nebo mýtnému? Ale vždyť už po té silnici pojedou (ať už ze směru od Frýdku Místku či od Běloutína), a tudíž musí tak jako tak zaplatit, tak proč by měli sjíždět na vedlejší silnici? A co se týká mýtného, tak pokud sledujete zprávy víte, že počínaje rokem 2009 by se mělo začít vybírat mýtné i na silnicích nižšího řádu, tedy i na silnicích III.třídy, která vede přes Libhošť. Opravdu nevidím důvod, proč by se měl provoz, zejména nákladních vozidel, přes obec zvýšit.

ad bod b)

V podstatě už jsem vysvětlil můj názor v předchozím odstavci.

ad bod c)

Tento jediný bod mi připadá trochu smysluplnější, a pokud už měla nějaká petice vzniknout, tak především za účelem donutit příslušné úřady zabývat se problémem vybudování chodníků a přechodů v obci.

A nyní k **návrhům**, které předkládá Osadní výbor:

ad bod 1

Domnívám se, že si stačí podrobně přečíst stať o rychlostní komunikaci R48, kterou jsem uvedl výše, aby si člověk udělal názor o opodstatněnosti rekonstrukce silnice I/48. Nebo by stačilo nahlédnout do statistik nehodovosti a počtu úmrtí na této silnici. Myslím, že netřeba dalšího komentáře. Celkově jde říct, že návrh OV na „zvážení opodstatněnosti rekonstrukce silnice“, je tak trochu naivní.

ad bod 2

Tento bod mi není zcela jasný. Pokud dobře chápu, jde o to, aby se boční silnice (polní cesta) vedoucí za silnicí I/48 zrekonstruovala na plnohodnotnou obslužnou silnici III. třídy. Přiznám se, že realizaci takového návrhu si nedovedu vůbec představit, ale neříkám, že je to nemožné. Ovšem posouzení tohoto návrhu (z hlediska proveditelnosti a nákladů) ponechám na jiných.

Na závěr bych ještě rád uvedl názor **místostarosty Nového Jičína, pana Ing. Vladimíra Bárty**, kterého jsem požádal, mimo jiné i o zodpovězení následujících otázek:

1) Jaký konkrétní dopad budou mít plánované změny na dopravní situaci v Libhošti?

2) Je možné, že dojde ke zvýšení nákladní dopravy přes Libhošť v důsledku zpoplatnění (mýtné) rychlostní komunikace?

3) V jakém časovém horizontu se mají provádět tyto změny?

4) Je možné plánované změny nějak zastavit nebo je nějak změnit či ovlivnit (např. peticí)?

5) Lze nějakým způsobem srovnat dopravní situaci a její řešení v Prchalově a Libhošti?

6) Chystají se v Libhošti, v souvislosti z rekonstrukcí I/48, nějaké stavební úpravy současné komunikace (chodníková tělíska, přechody, osvětlení)? Pokud ano, v jakém časovém horizontu?

A zde jsou odpovědi pana místostarosty:

Rekonstrukce komunikace I / 48 je připravována již cca 5 let, obyvatelé Libhoště byli o ní a jejích důsledcích informováni již při projednávání územního plánu Libhoště – zde bylo konstatováno, že zvýšením parametrů na rychlostní komunikaci dojde ke zrušení křižovatky na Rybí, ke zrušení sjezdu a nájezdu do Libhoště jak od Nového Jičína tak v Borovci. **Libhošť bude napojen na Nový Jičín novou komunikací přes Sirkovy lázně.**

V této podobě byla podána na stavební úřad v Novém Jičíně dokumentace s žádostí o vydání územního rozhodnutí na část stavby od Libhoště – mostu až po Bělotín. Druhou část Libhošť – Rychaltice bude povolovat stavební úřad Příbor. Investorem je stát – Ředitelství silnic a dálnic Ostrava. Předpoklad zahájení stavby je rok 2010.

V době, kdy stavba ještě nebude zahájena, **budou bezpochyby zpoplatněny všechny komunikace I.třídy a zda se zvýší nebo nezvýší dopravní zátěž v Libhošti se tedy uvidí mnohem dříve.** Říkat o kolik se zvýší by bylo věštění z křišťálové koule, situace se nedá namodelovat. Jisté je, že při vlastní stavbě se zátěž zvýší určitě a to podstatně.

Situace v Prchalově je diametrálně odlišná – zástavba přiléhá těsně ke komunikaci, která na rozdíl od Libhoště nemá patřičné parametry, místy je šířka pouhých 3,5 m a provázání na Příbor bylo upraveno bez nutnosti nových výkupů pozemků a v délce cca 2 km, což v případě obchvatu Libhoště je technicky a finančně nereálné.

Město Nový Jičín průběžně s investorem jedná, **nicméně parametry rychlostní komunikace neumožňují zachovat stávající stav a to žádná petice nezmění. Může změnit jen to, že se stavba nebude realizovat vůbec, popřípadě se realizace zdrží.**

Z posledního jednání na ŘSD Ostrava za účasti zástupců osadního výboru Libhošť vyplynula dohoda na dalším jednání se zástupci Ministerstva vnitra ČR a Ministerstva dopravy ČR k řešení souvisejících problémů.

Co se týká chodníků a přechodů, tak zde, jelikož neznáme harmonogram výstavby (či rekonstrukce R/48), chceme vstoupit do jednání s vlastníkem komunikace II.třídy jdoucí přes Libhošť (MSK) zda by pomohl podílet se na bezpečnosti chodců na této komunikaci (chodníková tělesa, přechody aj.). **Podle stávající finanční situace, město na toto prostředky nemá a v dohledném horizontu nebude mít. JEN DALŠÍ ETAPA KANALIZACE V LIBHOŠTI SE DLE PROJEKTU ODHADUJE NA 50 MIL.** Ostatní kanalizační síť okolo 200 mil.

Ing. Vladimír Bárta
místostarosta města

Tolik tedy k proběhlé petici. Účelem tohoto článku není nijak vířit emoce, či posuzovat co je správné a co ne. Také neříkám, že mám ve všem pravdu, je samozřejmě možné, že se v něčem mýlím (pokud ano, budu velmi rád, když mě na to někdo upozorní). Chtěl jsem jenom upozornit na to, že daný problém je trochu složitější a zasluhuje hlubší a delší diskuzi. Nemůže být, podle mého názoru, vyřešen oběhnutím vesnice a sesbíráním určitého počtu podpisů. A ruku na srdce, kdo z vás si byl vědom výše uvedených informací, když se podepisoval pod onu petici?

OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE

Osvětová beseda hledá spolupracovníky

Osvětová beseda v Libhošti udržuje již několik let přímé kontakty s potomky někdejších libhošťských emigrantů do USA. V současné době jsme získali konkrétní materiály ze života dalších vystěhovalců z období let kolem r. 1880 – 1890. Jejich životní osudy se neskládaly jen ze šťastných příběhů a událostí, byli vystaveni velmi tvrdým a mnohdy až krutým podmínkám. Přesto se již většinou ve druhé generaci plně zapojili do života americké společnosti. Mnozí z nich udržovali dlouhodobé styky s jejich libhošťskými rodinami a přáteli. Pro většinu z nich je sice jejich stará vlast stále ještě živá, ale původní český jazyk již neznají.

Manželé Adolf a Anna Heinrichovi z dcerami.

Období hromadné emigrace do USA, která se v několika vlnách v závěru 19. století přehnala našimi oblastmi, je stále ještě součástí dějin naší obce. Osvětová beseda se proto obrací na celou mladší generaci a studenty, kteří ovládají anglický jazyk a mají zájem odkrývat a zveřejňovat dosud neznámé osudy našich vystěhovalců a udržovat alespoň občasný písemný styk, aby se osobně přihlásili redakci Libhošťského zpravodaje, nejlépe přímo Oldřichu Sobkovi.

Z velkého množství dokumentů, které jsme získali v poledním období, zveřejňujeme fotografii pořízenou v květnu 1959. Jsou na ní manželé **Adolf a Anna Heinrichovi**, kteří do USA odešli z čísla 157. Adolf Heinrich se narodil na č.p. 157, jako syn nádeníka Františka Heinricha a Pavlíny Macháčové. Anna se narodila 3. února 1876 na č. 78, jako dcera Josefa Šimíčka, chalupníka a Anny Pancové. Svatbu měli v Libhošti 30. dubna 1901. Na snímku jsou jejich dcery z leva: Alžběta, Ludmila, Štefina, Amálie, Marie, Anna. Osudy této a mnoha dalších rodin, čekají na zpracování a publikování v našem zpravodaji. Bylo by to vděčné a zajímavé, dosud nezpracované téma, při příležitosti blížícího se 600stého výročí první písemné zmínky o Libhošti.

Pro zajímavost přikládáme fotografii znázorňující první obydlí, které si po odchodu do USA postavili dcera manželů Heinrichových (pravděpodobně se jedná o Alžbětu) se svým manželem.

INFORMACE Z MĚÚ NOVÝ JIČÍN

Z jednání samosprávných orgánů

V úterý 5. června 2007 se sešla na své 10. schůzi Rada města Nového Jičína. V úvodu jednání rada města doporučila ZM schválit celoroční hospodaření města Nový Jičín za rok 2006 a závěrečný účet města za rok 2006 včetně Zprávy Krajského úřadu MSK o výsledku přezkoumání hospodaření města Nový Jičín bez výhrad. Dále doporučila ZM schválit výsledky hospodaření města Nový Jičín za I. čtvrtletí 2007.

V rámci obsáhlé finanční problematiky rada schválila úpravy rozpočtu města na rok 2007, změnu závazných ukazatelů u ZŠ Komenského 66, doporučila ZM schválit úpravy rozpočtu města Nový Jičín na rok 2007, schválila návrh harmonogramu konání rozborů hospodaření za I. pololetí 2007 u příspěvkových organizací města a městského úřadu, schválila vyřazení nepoužitelného movitého majetku města.

Dalším bodem jednání bylo schválení žádosti M-Centra, Nový Jičín (po posouzení hospodaření za rok 2006) o poskytnutí neinvestičního příspěvku (dotace) z rozpočtu města Nový Jičín na nákup hraček a vybavení herny ve výši 10.000,00 Kč zapojením mimořádných popř. nerozpočtovaných příjmů.

Rada města vzala na vědomí žádost Mendelovy střední školy, Nový Jičín, příspěvkové organizace o finanční příspěvek na stavbu cvičné horolezecké stěny, neschválila poskytnutí příspěvku z rozpočtu města na rok 2007 a odkázala žadatele na účast v grantovém řízení na rok 2008. Dále vzala na vědomí předložené žádosti o dotace z rozpočtu města NJ na zachování a obnovu kulturních památek a doporučila ZM schválit smlouvy o poskytnutí dotací z rozpočtu města NJ na zachování a obnovu kulturních památek.

RM doporučila ZM schválit vydání Dodatku č. 5 ke Zřizovací listině příspěvkové organizace ZŠ Nový Jičín, Komenského 66 a Dodatku č. 2 ke Zřizovací listině příspěvkové organizace Městského kulturního střediska Nový Jičín. Dále souhlasila s přerušením provozu mateřských škol, jejichž zřizovatelem je Město Nový Jičín, v období prázdnin 2007.

RM schválila zakoupení a způsob přidělování domácích kompostérů. Souhlasila s ukončením dohody o partnerství, která byla uzavřena mezi Městem Nový Jičín a G.B.A. s. r. o. dne 1. 4. 2006. Dále vzala na vědomí informaci o bezbariérové městské hromadné dopravě v Novém Jičíně za období leden – květen 2007. Schválila smlouvu o budoucí smlouvě o provozování vodního díla vodovodu a splaškové kanalizace pro průmyslový park Nový Jičín – Dolní Předměstí plochy P2/1, P3 a P4. Také schválila smlouvu o dílo na realizaci stavby „Okružní křižovatka ulic Bezručova,

Riegrova v Novém Jičíně. RM vzala na vědomí informaci o termínech realizace a způsobu financování investiční akce Rekonstrukce Masarykova náměstí v Novém Jičíně a doporučila výše uvedenou problematiku projednat v ZM. Rada města doporučila ZM schválit záměr zřízení bezbariérového denního stacionáře pro občany se zdravotním postižením s možností týdenního pobytu a odlehčovací (respitní) službou. Dále doporučila ZM vzít na vědomí průběžnou zprávu o komunitním plánování.

Na plné znění usnesení RM se odvoláváme u projednávané problematiky bytových (např. schválení podnájmu, prominutí poplatku z prodlení, prominutí smluvní pokuty, vystavení nové nájemní smlouvy, atd.) a majetkoprávních záležitostí – k nahlédnutí jsou na webových stránkách a úřední desce.

V závěru jednání rada vzala na vědomí záměr zřízení internetového vysílání TV NJ formou výběru nejvýhodnější nabídky a doporučila ZM zvážit možnost zařazení potřebných finančních prostředků do rozpočtu města na rok 2008. Dále schválila spolupráci města s Hospodářskou komorou ČR a Axis 4 a. s. při využívání, podpoře a rozvoji systému „Axis 4 – Centrální registr produktů, služeb a činností firem a institucí.“ Také uložila odboru ŠKMaTv zabývat se podporou sportovních (případně volnočasových) aktivit mládeže a po projednání v komisích předložit RM návrh na řešení. Vzala na vědomí žádost občanského sdružení Fond ohrožených dětí o finanční příspěvek a schválila poskytnutí finančního daru ve výši 5.000,00 Kč Fondu ohrožených dětí, občanské sdružení zapojením nerozpočtovaných, popř. mimořádných příjmů.

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI

Vojtěch Martínek /1887-1960/

Oldřich Sobek

Dokončení.

V roce 1937 k Martínkovým padesátinám vyšel v Ostravě Sborník, věnovaný životu a dílu spisovatelovu, který redigoval Rudolf Tlapák. Přispěli do něj svými vzpomínkami, ale i recenzemi především jeho někdejší žáci z gymnázia v Matiční ulici, ale i jiní významní představitelé kulturního života. **Kromě Petra Bezruče byli to František Král, Milan Rusinský, Jaroslav Šulc, Zdeněk Vavřík, Zdeněk Bár, Alois Adamus, Jaroslav Zahradník, Rudolf Tlapák, F. K. Zeman, Dr. Miroslav Matula, Jan Strakoš, Zdeněk**

Šmíd, bratři Vilém a Jaroslav Závadovi, A. C. Nor, František Horečka a Marie Glabazňová.

Básnické dílo PhDr. Vojtěcha Martínka shrnul ve sborníku jeho někdejší žák, **libhošťský rodák Zdeněk Vavřík**. Ve statí, kterou nazval „**Dílo poetovo**“ podrobně rozebírá jednotlivá období vývoje, kterými Vojtěch Martínek prošel. Jeho počáteční básnická tvorba, ovlivněná **dílem J. S. Machara**, je uložena především ve sbírkách „**Cesty**“, „**Sešit sonetů**“, „**Jsmě synové země**“. Jeho další sbírky jsou již ovlivněny tzv. „čistou“ poezií, jak ji později definoval francouzský básník Henri Bremond, pod jehož vlivem vstoupili do literatury i někdejší Martínkovi žáci Zdeněk Vavřík, Zdeněk Šmíd, Jan Strakoš, Jaroslav Závada aj.

Zdeněk Vavřík vidí další básnické dílo Martínkovo vyrůstat mezi třemi základními. **Tvoří je touha po poznání, milost lásky a volání domova.** Ukázku z jeho milostné poezie si můžeme připomenout v básni „**Píseň**“ ze sbírky „**Tichá píseň**“ (1920):

Je cesta v pustiny,
jež cíle nečeká ---
Tak blízká jsi, tak blízká jsi
a přec tak daleká!
Hle, rukou dosáhnu,
jak jsi tu před náma ---
Tak tebe znám, tak tebe znám
a přec jsi neznámá!
Ó teskná poutnice,
kam jdeš ---- ó zdali vím?
Jsi přede mnou, jsi přede mnou
a přec tě nevidím!

Za jiný pocit lásky, „básnický úrodnější“, považuje Vavřík Martínkovy verše v básni „Před branou“:

Tak navždy . . . docela . . .
a marně oči zvednu . . .
Tak jsi mně zmizela
a už tě nedohlédnu.
Proud žití sladce mdlý
v modravou splývá věčnost . . .
a nevím, žilas-li,
či sen jsi, neskutečnost . . .

Třetí opěrný bod Martínkovy tvorby, **touha po domovu**, je obsažen v básnické sbírce „**Písně o domovině**“ (1937). Vavřík o ní napsal, že „Píseň o domovině“ praví, že je dvojí domov Martínkův: Podbeskydské městečko

s barokní Pannou Marií na rynku a ocelová Ostrava, černá a pochmurná, jejímž hymnem je lomoz pracujících strojů. Pro tvůrčí básnickou činnost Martínkovu měl podhorský domov se svými lesíky a oparem mládí velmi silnou stimulaci. Zatímco verše a básně, čerpající z tohoto prostředí, mají nepředstíranou vroucnost, samotná Ostrava takovouto inspiraci Martínkovi v jeho básnické tvorbě neposkytla. Inspiraci zúročil až ve svém díle prozaickém. Vavřík k tomu poznamenává: **„Ta Ostrava, která motivovala vznik nejsilnějšího díla prozaického, znamená pro něj pramálo ve verších, neinspiruje již více, než dávnější již klišé představa města jako ženy, klišé ozdobované a obměňované jenom s tvrdou pracností“**. Svou stať o Martínkově životě „poety“ uzavírá konstatováním, že „domov dětství, to je i domov Martínkovy poezie“.

„Domovská země . . . jasně, jasně vím,
tvé dědictví jde stále žitím mým,
a pohled známý mi do nitra vnik,
děvucha v polích, starý robotník --
A náhle staré housle zpívají,
ty, země, mluvíš dlouze, potají,
pradědů odkaz zpívá v řeči té,
ó čím se ke mně, mrtví, hlásíte?“

Milan Rusinský, kterého starší generace ještě možná alespoň podle jména zná z ostravského rozhlasu (*mimochodem byl pozván někdejším předsedou OB Zdeňkem Váňou také do Libhoště, kde měl velmi hezké vystoupení, na které se nezapomíná*), shrnul Martínkovou činnost spisovatelskou. I on patřil k těm, kteří začínali na Ostravsku své působení v literatuře a kulturní činnosti vůbec pod Martínkovou patronací. V době, kdy sborník vyšel - k jubilejním padesátinám - Martínkova tvorba nebyla zdaleka ještě završena. Milan Rusinský ale již mohl konstatovat, že **„Martínek patří k prvním literárním zpodobnitelům kraje z pod Beskyd a černé země. Je prvním spisovatelem, který zachytil rušnou a měnlivou podobu rozrůstajícího se průmyslového města v uměleckém vyličení. Nezůstal na povrchu věcí, vnikl v podstatu přerodu celého kraje a stal se tak epikem Ostravy a Ostravska, jež v jeho díle nabylo teprve své závažnosti“**.

Po Petru Bezručovi, který první vyslovil ve zkratce všechno to, čím tento kraj trpěl, v čem se děla křivda, se na Ostravsku dlouhou dobu nikdo nehlásil ke slovu, či lépe řečeno, nikdo nehledal nové cesty. Mnozí z literárních tvůrců, kteří náhle objevili Ostravu, rozměľňovali jen to, co před nimi vyslovil už neznámý pseudonym (Petr Bezruč). Nedostávali se pod povrch věcí, nedokázali proniknout do hlubin duší těch, kteří tu žili, dřeli, umírali, byli vykořisťováni, hmotně ubíjení, duševně drancováni, kteří prodávali nejen svou práci a tělo, ale i ducha. **„Tehdy, v začátcích, kdy první úhoz veršů Bezručových byl nejmocnější, psal své drobné skici z havířského života v ostravské hornické kolonii mladý literát, který uveřejňoval své práce pod pseudonymem. Bylo to v době, kdy příliv dělníků z Haliče a z pod Beskyd do černého kraje byl největší. Martínek kreslil drobné postavičky těchto přistěhovalců, v krátkých povídkách zpodoboval osudy těchto lidí, vytržených někdy i násilně z domova, z rodné půdy, a přesazených do města, jež jako nenasytný moloch se rozrůstalo, šířilo a pohlcovalo své široké venkovské okolí“.** (*Ostatné tato situace trvá dodnes!*)

Vojtěch Martínek ve věku 50ti let

Vojtěch Martínek, tehdy mladý, začínající spisovatel, se zde poprvé střetl s něčím, čemu se říká duchovní tvář kraje. Poznával drobné lidi, natlačené v koloniích dělnických domků, shon a chvat, jakým se žilo ve městě, jehož budoucnost byla tak slibná. Poznal sociální a národní zápas na půdě, z níž sám vyšel, a k níž se po studiích vrátil za trvalým zaměstnáním. Když Martínkovi vyšlo v r. 1923 první větší dílo – svazek novel **„Než se kořeny uchytí“**, zašel si pro námět do Beskyd. **„To prolínání města a venkova se tady odehrává ne ve vnější historii, ale v duši ženy, kterou vysadili daleko od světa, ale i v duši studovaného sedláka, který okusil i vysokoškolské studium, aby nakonec se vrátil k rodné hroudě. Drsné prostředí, drobní lidé, uprostřed toho bytost s jemnou duší a bohatstvím citu, to je situace, která se v Martínkově próze vrací s několikerou obměnou. A Martínek zná dramaticky vystupňovat konflikty, vznikající ze střetnutí těchto dvou živlů“.**

V roce 1926 vyšel první díl Martínkovy rozsáhlé trilogie **„Černá země“** nazvaný **„Jakub Oberva“**. Po dvou letech vydává druhý díl pod názvem

„Plameny“ a v r. 1931 vyšel závěr této mohutné ostravské epopoje, román **„Země duní“**. V doslovu k celé trilogii spisovatel sám napsal, že **jeho ctižádostí bylo promítnout na osudu lidí osud celého kraje**. V prvním díle dědina, v níž žije Jakub Oberva, žije ještě tepem plným síly, vášní, úporného zápasu s převahou města, dotírajícího a vnikajícího do jejího těla. Ovšem ve chvíli, kdy se do starostí všedního dne připlety „verky“, rozpínající se dravě po okolí, je po klidu v dědině. Dědina, rodiště Jakuba, se mění v průmyslové předměstí, kouzlo vesnice se rozplývá v mlze a kouři, kterým zaplavují mocné fabriky jásavou pohodu dědinského klidu. To, co zbude na vesnici po Jakubu Obervovi, to je křehké, neustále churavějící dítě Kubíček, nemanželský syn Obervův. Hrubý synek Kuba se stěhuje s mámou do havířské kolonie.

V době svého vydání na konci dvacátých let min. století byla Martínkova trilogie určitě **„největším a nejživějším dílem naší literatury, která kreslí Ostravsko a jeho lidi**. Žádnému z našich spisovatelů se do té doby nepodařilo zachytit věrnou podobu kraje, všechno to, čím žil, trpěl, čím se radoval. Tady je vypsána podrobná kronika mohutného zápasu sociálního, nacionálního boje, kronika velkého převratu ve struktuře celého Ostravska. Martínek přitom nesestoupil z výše uměleckého díla, nezabředl do suchopárného popisu událostí. Osud všech postav Martínkovy trilogie vyrůstá zcela organicky z díla, není tu nikde zbytečné epizody. Každý příběh tu kreslí průběh té velké proměny kraje a velkých duchovních zápasů, jež se tu odehrávaly. Jsou to Slezské písně rozvedeny v kroniku kraje. Vojtěch Martínek byl bezesporu nejpovolanějším znalcem jeho historické přeměny.

Milan Rusinský recenzuje i Martínkovo další dílo, **životopisný román „Zrádce národa“** (vyšel v r. 1936), v němž podrobně vylíčil osud **Karla Sabiny**, jednoho z vůdců studentů v revolučním roce 1848, pozdějšího vězně v olomoucké pevnosti a nakonec zrádce svých vlastních idejí i svých přátel. **„Martínek přistoupil k bohaté látce důkladně historicky připraven. Nezaložil svůj román životopisně. Zaměřil se na to, co na Sabinově osudu bylo nejtragičtějšího:“** Bylo to jeho strašné zklamání, když vyšel z bran olomoucké věznice a vrátil se do společnosti, za jejíž ideály trpěl. Nestal se mučedníkem národní věci – jak si v duchu představoval své přivítání. Byli jsme příliš chudobným národem, příliš jsme byli závislí na cizí vůli a penězích, abychom mohli svého hrdinu uživit. Sabinu nečekalo slavnostní uvítání, ale chladné a zdrženlivé přijetí. Nastal pro něho všední den se starostmi o skývu chleba a zápas o holé živobytí. Otázkou už navždy zůstane, proč ta tehdejší „vlastenecká“ společnost, která byla celkem zajištěná, neznala děravých kapes svého bližního.

Martínek svým románem **Zrádce národa** rozšířil okruh zájmů mimo oblast své domoviny. „**I na těchto nových literárních cestách se pohybuje**

jistě, neboť spisovatel, který se tak umělecky soustředil v ostravské trilogii, poznal dokonale metodu literární práce“.

V ostravském rozhlase přednášel Martínek pravidelně své povídky, které v souhrnné podobě vyšly v knize „**Na cestách národního ducha**“ až v r. 1948. V poznámce ke knize sám autor Vojtěch Martínek poznamenává, že mu cenzura původní text velmi proškrtala a měnila, a dokonce tři črty nadobro vyřadila. „**Provedl jsem skoro vesměs návrat k původnímu znění, ale pět črt jsem už do tohoto vydání nepojal**“. Je s podivem, že toto autorovo postesknutí novodobý cenzor (1948!) v doslovu knihy nepostřehl. V roce 1926 vyšla jeho cestopisná kniha „**Z Litvy a o Litvě**“. Milan Rusinský v ní vidí kus spisovatelovy zpovědi, zejména když se rozepisuje o tom, čím zapůsobila Litva na jeho dětství. V knize vystopoval mnoho pout, která pojila českou minulost s minulostí Litvy. Tehdejší starosti litevské vlády srovnává s našimi obdobami, nezapřel svůj černý kraj, když v Klajpedě vzpomíná našeho Hlučínska.

V roce 1939 vyšlo ještě další z jeho stěžejních děl, román „**Stavy rachotí**“, v němž se zcela věnoval historickému vývoji svého rodného města **Brušperka** a jeho tkalcovským tradicím. V roce 1942 dokončil první díl další své významné trilogie s názvem „**Kamenný řád**“. Druhou část dopsal v r. 1944, třetí až v r. 1956. Toto jeho velmi rozměrné dílo se dočkalo televizního zpracování, kterého se v průběhu 70. let min. století ujali pracovníci ostravského televizního studia. Podstatná část děje se odehrávala tenkrát na Mutinově statku u Borovce a určitou roli si v něm zahrál i pár libhošťských koní. Byl to velmi působivý seriál, který zaujal velké množství diváků.

Rozsáhlejší knižní rozbory věnoval Martínek dvěma básníkům, kteří mu byli nejbližší: byly to především postavy J. S. Machara a Petra Bezruče, k nimž měl vždy blízko a jejichž tvorba jej ovlivňovala. Ještě jako student vydal v Praze v r. 1909 jakýsi nástin o významu tvorby Petra Bezruče. Teprve v r. 1924 se ale mohl vrátit naplno ke svému velkému vzoru v literární studii s názvem „**Petr Bezruč**“. V r. 1912 vydal v Praze přehled literárního díla J. S. Machara.

Martínkovu činnost na poli literárního kritika a literárního historika zhodnotil ve zmíněném sborníku někdejší Martínkův žák, štramberský rodák, spisovatel **Zdeněk Bár**. Podle něj „vyložil podrobně poezii J.S. Machara, ukázal její realizmus, probral jeho lyriku, která vyslovuje autorův poměr k ženě, ženě - matce, ženě – milence. Martínka zvláště zajímalo, jaký byl podíl Ostravska na kulturním poli všennárodním a jak představitelé tohoto území zasahovali do duchovního proudu našeho národa. „**Viděl jasně, že tento vliv duchovní byl celkem nepatrný až do vystoupení Petra Bezruče. Poznal, že jedině touto uměleckou osobností vyrostl význam ostravského, nebo ještě lépe regionálního slezského umění nad hodnotu čistě krajevou. Martínek v podrobném a opět na nikom nezávislém výkladu nejlépe**

vystihl zjev Petra Bezruče – napůl mýtický přízrak, napůl skutečnost. Probral všechny jeho básně, zachytil jejich inspiraci z trpké skutečnosti“. Jako historik a literární kritik se Martínek uplatnil zejména v revuálním a denním tisku. Nejvíce ovšem v Ostravském, později Moravskoslezském deníku, kde uplatňoval a tiskl své postřehy ke všem kulturním otázkám.

Samostatnou kapitolu by bylo nutno věnovat Dr. Martínkovi a jeho činnosti novinářské. To už je ovšem nad rámec možností tohoto článku. Ve Sborníku se hodnocení Martíňka jako novináře věnuje jeho redakční spolupracovník v Moravskoslezském deníku **Jaroslav Zahradník**: „I politická část Ostravského, resp. Moravskoslezského deníku skrývá v sobě ne jednu vzácnou stať, která z největší části vyšla anonymně z pera Martíňkova. Byla to zvláště doba válečná a popřevratová (po 1. svět. válce), která mu přímo přikazovala - a on příkazu toho vždy rád uposlechl – aby ve svých článcích ukazoval svým krajanům cestu, po níž po boku ostatního národa mají kráčet ke společnému tehdy cíli: k národní svobodě a samostatnosti. On to byl, který i za plebiscitních příprav na Těšínsku dovedl vzletnými a hluboce oduševnělými články burcovati národní vědomí, připomínati národní povinnosti a dodávati odvahy a síly k boji o udržení po věky české země při naší nové republice“.

Mimořádná byla i Martíňkova spolupráce s nově vytvořeným ostravským rozhlasovým studiem v r. 1929. Obšrně ji popisuje **F. K. Zeman**. Spolu s ředitelem stanice Tlapákem a profesorem **Kranichem** (*začínal jako učitel na škole v Libhošti*) byl Martínek členem programového poradního sboru, kde se uplatnil jako výborný rádce tvořícího se programu literárního. Se svými vzpomínkami se na stránkách sborníku střídají Martínkovi žáci. Jejich vzpomínky jsou vřelé, dýchá z nich až neuvěřitelná pokora a úcta ke svému panu profesorovi a to v době, kdy oni sami už významným způsobem zasáhli do kulturního dění, většinou ovšem na Ostravsku. Za všechny si dovoluji ocitovat alespoň část – úryvek - ze vzpomínání Zdeňka Vavříka: Je uveden jediným slovem „**Tenkrát ...**“

„...Zase byla ve třídě recitační soutěž, to bylo snad už v septimě a kolegyně V. prozradila v přestávce před hodinou češtiny, že nastudovala Martíňkovu baladickou skladbu o tragické smrti venkovských milenců... Martínkovi, obrácenému do okna, ušel titul básně i první dva verše. Při třetím se prudce otáčí a zmateně přerušuje recitátorku. „To ne, to ne.“ Ta se zaráží, ale už je tu pomoc třídního kolektivu s jednohlasným: „Prosím ne! Ať to recituje celá!“ A třída vyhrála, vyhrála první básnickou zpověď, to, co snad nikdy nikdo neslyšel, krásnou improvizaci na téma dnes tak populární „Básník o sobě a o svém díle“. Byla to nejkrásnější naše hodina češtiny!...“ Kolik nových a mladších profesorů češtiny vyslaly naše univerzity na střední školy od dob jeho výkladů k nám: kdyby ti mladí byli opravdu tak mladí, jak je mlád ten

padesátník, nemuseli jsme se dneska po žurnálech hádat o československou kulturu“.

Jaroslav Závada vyjádřil svému panu profesorovi ve své gratulaci vděčnost těmito slovy: “ ...Ale je nutno mluvit v náznacích, neboť není slov, kterými bych vyjádřil svou lásku, svou oddanost muži, jenž mi byl prvním vůdcem, přítelem ve věku, v němž mladé duše se zmítají bez přátel, tím, kdo ve své svrchované vlídnosti nezůstává jen u slov, ale beze slova podává svou ruku v každém životním okamžiku. Jak by bylo lze vyjádřit vše to slovy, když on své dobré dílo koná bez zbytečných slov?“

Z HISTORIE OBCE

Rok 1961 – rok obratu?

Oldřich Sobek

*Už čtvrtý rok se obec Libhošť potýkala s problémy, které jí přinesla násilná kolektivizace zemědělství. Jeden z hlavních propagátorů „socializace“ vesnice **Bohuslav Kolář** nám v obecní kronice pro potomky zanechal poměrně věrné svědectví o událostech, které tomuto kroku předcházely, i o jeho důsledcích. Kromě popisu přímých událostí ze stránek kroniky vnímavý čtenář a zejména pamětník vycítí onu velice nepříznivou a dusnou atmosféru, která panovala mezi lidmi. Obec byla rozhádaná jako nikdy snad předtím, u mnohých převládla pasivita a apatie, nezájemovali se veřejného života. Mnozí členové a funkcionáři JZD nedocházeli dokonce ani do představenstva družstva. Nejhůře na tom byly ženy někdejších „kovozezemědělců“, na které připadla největší pracovní zátěž – dřina, v mnoha případech opravdu jak za časů nevolnictví. Kronikář přesně líčí nedostatky v organizaci práce, ale hlavně nedostatek jakékoliv mechanizace. Naštěstí zde bylo určité zázemí v těch rodinách, jejichž příslušníci ještě neodvykli práci v hospodářství po příchodu z práce.*

Nevraživost mezi lidmi stoupala i kvůli nízkým a nezaručeným výdělům na konci roku. Zatímco někdejší sedláci, kteří převzali funkce v družstvu nebo pracovali v určitém režijním režimu přicházeli k pracovním jednotkám téměř automaticky, ženy v rostlinné i živočišné výrobě na ně velmi tvrdě musely pracovat. Byl citelný nedostatek pracovních sil, pomáhal kde kdo, všechny spolky v obci, patronátní závody, dokonce školní děti. Tento v historii obce největší zásah do jejího vývoje poznamenal vztahy mezi lidmi, ale hlavně rozvrátil dlouhodobě vytvářenou strukturu okolní

zemědělské krajiny. Krajina ztratila mnoho ze svých obyvatelných hodnot, stala se neprůchodnou, byl zničen genofond do té doby zcela běžných druhů rostlin i živočichů. Důsledky tohoto rozvratu budou přetrvávat několik staletí.

Události roku 1961 nás ale přesvědčují o tom, že se věci začaly vyvíjet právě tímto směrem. Podle kronikáře to byl rok poměrně úspěšný, byla zastavena stagnace družstva a rozvoj obce zdárně pokračoval díky aktivitám funkcionářů, MNV i tehdejších spolků. V úvodu se Bohuslav Kolář na stránkách kroniky zamýšlí nad dalším vývojem naší školy.

Pod nadpisem „**Obrázek z naší školy**“ se můžeme dočíst: „Budova naší školy byla v době svého postavení zhruba před 80 lety velká a výstavná se svými pěti učebnami proti převážně jedno až trojtřídkám, obvyklým na tehdejších vesnicích. Svým jedním patrem se patrně lišila od přízemních, zčásti ještě dřevěných vesnických domků a tvořila s fojtstvím a kostelem výrazné středisko obce. Tato důkladná stavba by ještě dlouho plnila zcela úkoly školní budovy, nebýt velikého rozvoje školství, které prosazuje a plně podporuje naše socialistická země. Proto i u nás přibývá hlasů pro rozšíření školy a za zřízení úplné devítiletky, aby žáci šestých a dalších ročníků nemuseli jezdit do okolních měst k dokončení devítiletky. Zatím ale schází další čtyři učebny, kabinety a snad i dílna. Počet žáků ve třídách zodpovídá a tak tento nanejvýš žádoucí úkol čeká na probuzení iniciativy v obci a konečné splnění.“

Zaznamenávám obrázek z dnešního života naší školy:

Školní rok 1960 / 61 začal 1. září 1960 slavnostním shromážděním žáků, učitelů a rodičů. Slavnostní projev přednesl ředitel školy soudruh **Karel Borovský**, který zdůraznil význam vzdělání v našem životě. V projevu seznámil rodiče s usnesením strany a vlády o poskytování učebnic a školních pomůcek žákům zdarma. Rodiče i žáci s povděkem přijali tuto zprávu, která jen dokazuje, že naše socialistická vláda skutky podporuje rozvoj školství a vzdělání. První třídu navštěvuje 34 žáků, druhou 31, třetí 37 žáků, čtvrtou 31 a pátou 24 žáků, celkem tedy 157 žáků. Na škole vyučuje ředitel s. Karel Borovský a čtyři učitelky. Od třetí třídy jsou žáci organizováni v pionýru. Na škole je v současné době 60 pionýrů, kteří se scházejí, pracují a baví pod vedením studentů a studentek z naší obce. Vedoucí celého pionýru je jedna z učitelek. Pionýři se scházejí týdně ve škole po vyučování a buď pracují drobné ruční práce a nebo si hrají různé hry. Při příznivém počasí chodí do přírody a tam sbírají lesní plody, léčivé byliny a také si hrají. Činnost pionýra je vedena plánovitě, na pedagogickém podkladě. Vede děti k práci a přátelství, pomoci soudružského kolektivu. Také menší žáci z první a druhé třídy mají svou organizaci a to „jiskřičky“. Tyto děti jsou zábavnými hrami a drobnými pracemi také usměřňovány k práci a k životu v přátelském kolektivu. Jsou rovněž vedeny staršími studenty, učitelkou a rodiči.

Ve spolupráci školy a Sdružení rodičů a přátel školy byly nastudovány divadelní hry jako Zvířátka a loupežníci a jiné. Žáci účinkovali při oslavě MDŽ, na dětském karnevalu, při dětském dni radovánek a na tělovýchovném dnu. Zúčastnili se besídky s dědou Mrázem s nadílkou. Pro děti naší školy bylo uspořádáno maňáskové divadlo, estráda Vlášek radostí aj. Na konci školního roku měli žáci jednotlivých tříd výlet na Libhošťskou hůrku, Puntík a jednodenní zájezd na Radhošť a do Rožnova. Všichni žáci se zúčastnili školního spojení. Za rok naspořili celkem 20 329 Kč. Za tento výsledek obdrželi žáci od státní spořitelny dvě dětské hry. Žáci dosáhli i pěkných výsledků při sběru léčivých bylin a sběrných surovin. Místnímu JZD pomohli ve žních a vykopávce brambor, kde odpracovali 530 hodin. Školní zdravotní službu koná obvodní lékař z Nového Jičína a rovněž jsou konány prohlídky a opravy chrupu. Pravidelně jsou konány schůzky s rodiči. Učitelé se s nimi radí o školních záležitostech i jak zlepšit prospěch žáků. Občané mají svou školu rádi a zúčastňují se různých prací pro školu. Naše škola dala dobrý základ do života a na další studia všem našim občanům. To, že mnozí z nás zastávají ve veřejném životě i v zaměstnání vysoké a odpovědné funkce, je určitě i její zásluha.

Mnohé se za těch více jak 40 let změnilo. Především musíme konstatovat, že obec, čili libhošťská veřejnost, ztratila na současné dění ve škole jakýkoliv vliv. Tento stav se ještě upevnil získáním právní subjektivity školy. Značně poklesl počet žáků ve třídě, škola je již zcela feminizovaná, učitelé se ze školy vytratili, děti vyučují pouze paní učitelky. Pravidelné lékařské kontroly absolvují s dětmi rodiče a společná návštěva celých tříd u zubaře, nebo ještě starší vzpomínka - „zubařský“ autobus - to je už dávno folklór. Můžeme mít jistě spoustu výhrad k činnosti pionýrské organizace ve škole, která podle kronikáře „měla vést děti k práci a přátelství pomocí soudružského kolektivu.“ Už tenkrát všichni věděli, že tato činnost vede k dvojtvárnosti dorůstající mládeže. Doma slýchávali většinou zcela jiné hodnocení současného dění, než se učili ve škole a možná i v pionýru. Známe ale pionýrské vedoucí, kteří dokázali obcházet ideologické zaměření této organizace, učili mládež vážit si naší přírody a krajiny a poznávat ji. Nejhůř by asi dopadlo srovnání ve sběru bylin. Jakým množstvím nasbíraných léčivých bylin by se dnešní žáci mohli pochlubit? Celá okolní krajina je současnými „zemědělci“ doslova „vytunelovaná“ a dokonce zneprístupněná! A ještě jedna oblast by zasloužila srovnání: Dnešní vážení rodičové si jistě vzpomenu na časy, kdy se jako děti sami podíleli na vlastní mimoškolní činnosti, kdy nacvičovali pro sebe i pro obecnost hry, učili se veřejně vystupovat a předvádět i získané tělesné dovednosti.

Dnešním dětem můžeme naopak závidět možnost rozvoje jejich talentů v různých oblastech, snadnou dostupnost spojení se světem pomocí internetu. Jedna myšlenka je ale asi nadobro pohřbena. Vybudování úplné školy v Libhošti, o níž snili nejen představitelé obce na počátku šedesátých let min. století.

Už třetím rokem měl Libhošť dvě hlavní vážná témata, o nichž věděli všichni všichni: Vodovod a družstvo. Kronikář oběma tématům věnoval mimořádnou pozornost. K výstavbě vodovodu m.j. napsal:
„Výstavba vodovodu se postupně stala středem pozornosti všech občanů. Zvýšený zájem byl vyvolán připojením řady domů na dolním konci na vodovodní síť. Také poměrně suché počasí, hlavně ve druhé polovině roku, způsobilo vysychání vody ve studních a tak přívod vody obecním vodovodem byl patřičně uvítán a oceněn. Zejména i proto, že přiváděná voda je studená, velmi chutná a její pouť dlouhým potrubím až z pod Hůrky nezanechává na její chuti žádné známky a je jako by byla odebírána přímo z pramene. Tak se pomalu, přes veliké překážky, začíná uskutečňovat dávná touha našich předků i současníků. Letos byla vybagrována rýha pro hlavní potrubí od Bučkovy cesty k hornímu konci až po dům č. 48, cca 250 m. Při silnici bylo ručně vykopáno od č. 219 až k obecnímu sadu (obecní pískovna) také skoro 200 m, protože tam nebylo možno nasadit autobagr. Další práce pak ustrnuly pro nedostatek peněz a částečně i materiálu. K vyřešení potíží byla na 13. září svolána na MNV schůze, jíž se zúčastnil tajemník OV KSČ s. Šigut, předseda ONV s. Konvičný, ředitel Okresního stavebního podniku s. Horáček, zástupce okresní vodohospodářské služby s. Procházka a členové rady MNV spolu s vesnickým výborem KSČ. Stav prací i materiálové zásoby byly zevrubně projednány a ze strany okresních činitelů byla příslibena částka 200 tisíc korun na dokončení vodovodu. Ovšem jen za podmínek, že touto částkou budou kryty náklady na potřebný materiál a nezbytné práce OSP. Převážnou část pracovních sil k dokončení vodovodu musí však zajistit naše obec. Koncem roku byly připojeny na vodovod i některé domy od kostela směrem k hornímu a další přípojky se budou uskutečňovat podle postupu prací na hlavním potrubí. Je však třeba spojit všechny síly v obci, aby vodovodní práce se zbytečně neprotahovaly a bylo možno pokračovat se základní úpravou obecní cesty“.

Je jisté, že tehdejší funkcionáři MNV, jehož složení jsme uveřejnili v minulém čísle zpravodaje, byli lidé aktivní, měli plné ruce práce a projevíli i velkou míru organizačních schopností. Nic by ale nesvedli bez skutečné spolupráce většiny občanů, o níž se dá se říci, že v té době byla ještě samozřejmostí.

Bylo jen málo těch, kterých by se nedotýkaly problémy, vzniklé ustavením JZD. Bohuslav Kolář, který už několik let horoval pro jeho vznik, byl jako obecní kronikář nakonec přinucen činnost družstva už čtvrtý rok

podrobovat drtivé kritice a mnohde je znát i lítost nad katastrofálním stavem hospodaření. V roce 1961 zasvitla sice poněkud slabá, ale přece jenom jiskřička naděje k obratu. Kronikář se rozepisuje. „Tento rok byl zahájen opět s novým představenstvem a novým předsedou družstva, kterým se stal s. **Oldřich Frýdl**. Vlivem nedůsledného hospodaření se během tří let nahromadilo dosti potíží, **takže nové vedení dostalo za úkol vyrovnat se s nedostatky a nastoupit cestu správné družstevní velkovýroby**. Tato práce byla předem ztížená zhoršenou pracovní morálkou družstevníků. Proto výroční schůze družstva přijala nový pracovní řád, v němž měli družstevníci vytyčenu povinnost odpracovat určitý počet pracovních jednotek podle výměry vložené půdy do JZD. Tak na první, i načatý hektar je to 95 jednotek a každý další, i načatý, 75 jednotek. Povinnost odpracovat takto vypočtený počet jednotek se vztahuje na celou družstevní rodinu. Kdo by neodpracoval určené jednotky, nemá nárok na družstevní výhody, zejména na přiděl naturálií. Většina družstevníků souhlasila s tímto opatřením, i když mnozí z nich během roku jej neplnili. Když potom nedostali naturálie, reptali. Je nutno doznat, že pracovní morálka družstevníků v druhé polovině roku do značné míry poklesla. Přesto hospodářský výsledek tohoto roku je vcelku úspěšný a plán je finančně splněn a překročen. Vedle některých organizačních opatření přispělo k tomuto výsledku zejména mimořádně příznivé počasí v senách, o žních a také na podzim. Ke zvýšenému výnosu brambor také přispěla výměna sadby ze Spálova, která dávala nejvyšší výnos. Příznivý rok přispěl také ke splnění plánovaného výnosu zrnin, sena a krmné řepy. A protože bylo také vše svezeno beze ztrát, tak nejen že byl splněn výkup a zajištěno krmivo pro dobytek, ale zejména byly zajištěny plánované příjmy pro družstvo. Naturálie tak mohly být vydávány v plánované výši a sice 12 kg pšenice, 35 dkg ovsa, 90 dkg brambor a 90 dkg sena na jednu pracovní jednotku, ovšem jenom pro družstevníky, kteří odpracovali určenou část plánovaných jednotek.“

*V kronice pak následuje statistický přehled o jednotlivých plodinách a dosažené užitkovosti zvířat. **Pro naši orientaci snad je důležitá informace o tom, kolik a jaké plodiny se na našem katastru v té době pěstovaly: pšenice na 54 ha, výnos 23, 60q, žito na 40 ha s výnosem 29,40q, ječmen 14 ha (výnos 27q), oves 40 ha s výnosem 23q, bob koňský 1 ha (23q), řepka – v té době jen 9 ha s výnosem 10 q, mák na 3 ha, výnos 2q, len 3 ha (semeno 2,7 q), cukrovka 10 ha 198q, brambory 43 ha (104 q), krmná řepa 7 ha – 430q, kukuřice na siláž, na 24 ha luk 136 q sena. Celkově tedy zůstávalo na katastru ještě 13 hlavních plodin. Vedle toho musíme počítat s plochami zemědělců, kteří zůstali mimo družstvo a s poměrně velkou plochou záhumenků.***

Kronikář poprvé v historii družstva si mohl trochu vydechnout, když konstatoval, že „jarní práce proběhly podle plánu a nevyskytly se žádné potíže. Kultivační práce v řepě a bramborách byly provedeny koňmi a traktory

včas, takže se letos nerozmohl plevel v té míře, jako v předchozích letech. Sušení sena bylo usnadněno pěkným počasím a letos poprvé na polích nic neshnilo. Proto se sklídila téměř dvojnásobná dávka sena než v minulém roce, což má dobrý vliv na dojivost krav. Rovněž ve žních počasí přálo a tak se sklízelo a mlátilo téměř nepřetržitě. Ve svozu obilí i sena vydatně vypomohl patronátní podnik Tatra svými nákladními auty. Výmlat byl uspíšen i organizováním nočních výmlatů, na nichž se plně zúčastnily všechny složky NF v obci. Celkem odpracovaly ve žních 1 769 brigádnických hodin a další při stavbě el. ohradníku, sklizni sena, okopávce máku, výrobě kompostů, sklizni brambor celkem 3 539 hodin“.

Poprvé se začala uplatňovat skutečná velká mechanizace. Na samý závěr sklizně brambor byl vyzkoušen kombajn na sklizeň brambor z NDR. Jak ovšem kronikář upozorňuje, musí se pro takovouto mechanizaci nejdříve připravit podmínky. „Zejména větší lány, výraznější řádky a lépe propracovaná půda. I tak se ale ukázalo, že kombajn odnímá ženám dřinu a bude určité v budoucnu základním prostředkem při sklizni brambor i na našich polích. Při žních se pracovalo samovazy, ale ke konci žní byl vyzkoušen obilní kombajn, o němž platí totéž, co o kombajnu na brambory“.

Kronikář zjišťuje, že ani letos nebyly využity všechny možnosti mechanizace práce a že „i traktory mohly ve větší míře nahradit dosavadní velký počet koňských potahů. To platí i o zmechanizování přísunu zeleného krmení, se kterým jsou rok od roku větší těžkosti s koňskými potahy a ručním nakládáním. Krmná řepa se sice letos ještě trhala ručně, ale cukrovka byla poprvé vyorána traktorem. Odpadla největší dřina při sklizni řepy, což se projevilo především v rychlejší sklizni“. Kronikář si ale přece jenom posteskl, že ženy nechtějí přebírat větší výměry řepy k okopávce a jednocení. Příčinu vidí v tom, že pozemky pro řepu nebývají vhodně vybírány, půda nebývá náležitě propracovaná a kultivovaná a tak práce žen i na menší výměře bývá zdlouhavá a proto i málo placená. Zatím, co v řepářských družstvech si družstevnice berou až 1,5 ha, u nás pouze 15 arů. Bohuslav Kolář také ví, proč: „je to především kyprá půda, málo plevelů, příčné prosekávání, babosedy při jednocení a mechanizovaná sklizeň.“

Dokončení příště.

KULTURA A SPOLEČENSKÉ DĚNÍ

Libhošťané na fotografiích ve významných životních a společenských situacích

Ohlas na článek

Oldřich Sobek

K článku „**Zamyšlení nad osudy lidí z jedné fotografie**“, který vyšel v dubnovém čísle zpravodaje, nám zaslala zajímavé sdělení paní **Oldřiška Mališová** z Frýdku Místku. Na fotografii jsou zachyceni členové někdejšího **Čtenářského a pěveckého spolku „MOJMÍR“** v r. 1908. Paní Oldřiška je dcerou Oldřicha a Marie Pavelkových z č. 232 a za svými rodiči, kteří nedávno oslavili 85 let, pravidelně do Libhoště dojíždí. Překvapivě při minulé návštěvě poznala na zveřejněné fotografii svého dědečka a babičku. Její dědeček **Jan Polášek** je ve druhé řadě mezi Josefem Markem a Karlem Hanzelkou (Karlíčkem). Je oblečen v tmavém obleku se „švihácky“ posazeným kloboukem se širokou stuhou. Babička **Aloisie** sedí ve třetí řadě mezi Janem Poláškem a Karlem Hanzelkou.

Na základě této identifikace můžeme připojit i některé podstatné detaily z jejich života. Jan Polášek se narodil 10. října 1888 rodičům Josefu Poláškoví z č. 118, který byl v Libhošti obecním strážníkem a Marii, roz. Navrátilové ze Štípy. Jeho manželka Aloisie se narodila 6. února 1890 rodičům Vincenci Hanzelkovi, dělníku v Libhošti a Anně, roz. Váňové z Kopřivnice. Jejich svatba se konala 18. července 1914 doslova v předvečer vypuknutí 1. světové války. Novomanželé se mnoho neužili. Jan Polášek už za měsíc oblékl uniformu rakouského feldwebla a narukoval spolu s ostatními libhošťskými muži do války. Sloužil jako ženista na východní frontě, po vstupu Itálie do války byl převelen na italskou frontu. Zde byl těžce raněn střepinou granátu do temene hlavy. Chybějící lebeční kost mu později tehdejší vojenští chirurgové nahradili platinovou destičkou. Stal se ale stoprocentním invalidou, čekal jej na celých sedmnáct let invalidní vozík. Zemřel v r. 1947, jeho manželka jej přežila o 40 let, zemřela v r. 1980 ve věku 90 let.

Podle Oldřišky Mališové i přes toto postižení neztrácel v životě humor, velice rád zpíval. Jejich syn **Oldřich Polášek** byl v Libhošti znám jako organizátor tělovýchovy, ale neobešlo se bez něho ani žádné představení místních divadelníků. Nezapomenutelné byly jeho výkony na jevišti v sokolovně v nejrůznějších komediích a komických scénách, z nichž mnohé

sám režíroval. Dcera Božena se provdala za Arnošta Opělu, další syn Jaroslav žije v Libhošti. Aloisie Polášková byla sestrou Karla Hanzelky, pozdějšího starosty obce.

Za zaslání vzpomínky na své prarodiče paní Oldřišce redakce mnohokrát děkuje. Je věčná škoda, že se nám na naše články ve zpravodaji ozývají především „bývalí“ Libhošťané, kteří se prostřednictvím Zpravodaje vracejí do svého mládí, které v Libhošti prožili.

V tomto čísle Libhošťského zpravodaje se vracíme k fotografiím mužů, kteří v různých obdobích stanuli u odvodní komise. Tentokrát máme ulehčenou identifikaci, neboť fotografie je pořízena i s datem. Poznáme je v obci ještě i po téměř 70 letech? Své poznatky sdělte redakci prostřednictvím naší schránky v budově pošty, nebo přímo Martě Kvitové. Rádi zveřejníme i jejich životní osudy.

Miroslav Hanzelka opět vystavuje.

Oldřich Sobek

Miroslav Hanzelka až dosud prezentoval své obrazy a další díla na pěti výstavách. Jeho tvorbu mohli obdivovat návštěvníci na společné výstavě libhošťských amatérských umělců v prostorách libhošťského fojtství v r. 2000 a na samostatné výstavě v r. 2006. Dvakrát vystavoval v ostravské galerii MLEJN (2004 – a 2005). V současné době připravil další výstavu, na níž se prezentuje kolekcí 40 akrylátových maleb. **Výstava bude slavnostně otevřena 4. července t.r. v 16 hod. v upravených prostorách novojičínské bašty (vchod ze Třídy Generála Hlad'o).**

Miroslav Hanzelka sám o svých zálibách říká, že malování je pro něho především velké dobrodružství, spojené s uspokojením a radostí. Prostřednictvím svých obrazů podává výpověď o světě, jak jej sám vidí. Jak se zdá, vidí Miroslav Hanzelka ve svém okolí především to lepší, jak sám říká „vidím vše to krásné“. Věci, které připomínají cokoli negativního, pomíjí. V tomto ohledu jej nejlépe prezentuje nejbližší okolí jeho rodinného domku. Neustále se snaží vylepšit jeho vzhled a mimořádnou péči věnuje každé rostlince. Pečlivě sleduje, jak se každé z nich daří, co se jí nelíbí, jak přezimovala, je šťastný z každého nového květu. Ví, co si ještě může dopřát a dokoupit na tak malý prostor, jakým je zahrádka kolem stavení. S láskou dokáže velmi zasvěceně o každé z těch květin vyprávět, jako by šlo o dílo světového významu.

Od prvních nesmělých krůčků v malování, které učinil u Jože Špúrka, kde se scházela libhošťská mládež, prošel cestou od realizmu až k abstrakci. „Od roku 2005 jsem již na odpočinku a malování je pro mne ideálním vyplněním času. Nutí mne k neustálému vzdělávání, návštěvám výstav, galerií a hledání nových směrů v technice malby, především v používání malířských špachtlí. Nikdy jsem nebyl závislý na prodeji svých obrazů, tyto jsem většinou daroval, jen velmi malou část jsem prodal, k vyrovnání nákladů na barvy, plátna a rámy“.

Ovčácké dny v Libhošti

Šárka Gavendová

Dne 9.6. - 10.6.2007 se uskutečnil III. ročník zkoušek v ovládání ovčáckých psů pořádaný ve spolupráci s Border Collie Clubem České republiky. Ve srovnání s minulým rokem se letos utkalo v ovládání ovcí více psů a byly otevřeny i soutěže ve vyšších úrovních. Tak, jako každoročně

proběhla i ukázka stříže ovcí v podání Petra Adamce. Diváci a zájemci o pasení měli zajištěno bohaté občerstvení, stánek s pivem, nealkem a jídelní menu zajistil Jiří Šumný se skupinou Mirka Kletenského. Za jejich obětavost a spolupráci bych jim chtěla poděkovat a neméně poděkování patří i partě kluků, kteří se podíleli na přípravě pastevního areálu, parkuru, vychystávání ovcí a podpoře po celou dobu akce. Počasí bylo nádherné a oba dva dny se měli lidé na co dívat. Někteří účastníci to i velmi dobře zachytili na fotografiích, které si můžete prohlédnout na internetové adrese : www.borderkolie.cz

ZPRÁVY ZE ŠKOL

Konec školního roku v ZŠ

Kvapem se přiblížil konec školního roku a s ním začátek prázdnin. Každý školák získal hodnocení své celoroční práce. Nejinak tomu bylo i v naší základní škole. 29.června odzvonilo školnímu roku 2006/2007, žáci zamávali svým vysvědčením a rozprchlí se ze školy

Zavzpomínejme tedy a připomeňme si, jaký byl ten letošní školní rok. Během jednotlivých měsíců se žáci zúčastnili těchto akcí.

Září

Slavnostní zahájení školního roku ve spolupráci s Osadním výborem.

Sběr kaštanů a žaludů ve spolupráci s mysliveckým sdružením.

Soutěž ve střelbě ze vzduchovky ve spolupráci s hasiči.

Říjen

Veřejné vystoupení žáků ZŠ a MŠ pro seniory.

Veřejné vystoupení na Vítání občánků.

Veřejné vystoupení u památníku padlých k výročí samostatnosti ČR.

Soutěž v kopané pod názvem Macdonald cup ve spolupráci s FC Libhošť.

Listopad

Sběr starého papíru.

Vyhodnocení soutěže ve sběru kaštanů, žaludů a starého papíru.

Prosinec

Výzdoba školy k Vánocům.

Mikulášské besídky v jednotlivých třídách.

Ukázka suché vazby k Vánocům ve spolupráci s p.Petrou Blažkovou.

Leden

Účast dětí na plaveckém výcviku.

Divadelní představení.

Únor

Zápis do 1.třídy.

Dětský maskární ples.

Březen

Výzdoba školy na Velikonoce.
Veřejné vystoupení k MDŽ – senioři.
Příprava výtvarných prací na obecní výstavu – Velikonoce.

Duben

Dopravní soutěž(místní).
Účast na dopravním hřišti v Novém Jičíně s vyhodnocením a získáním řidičského průkazu ve spolupráci s PČR (4.třída).
Ukázka suché vazby ve spolupráci s p. Petrou Blažkovou (Velikonoce).

Květen

Veřejné vystoupení na Vítání občánků.
Sběr starého papíru.

Červen

Školní výlet.
Branný závod ve spolupráci s Hasiči.
Vycházka s myslivci.
Slavnostní rozloučení s žáky 5.třídy.
Diskotéka na místním hřišti pro děti naší školy, opékání špekáčků ve spolupráci s myslivci.

Mimo jiné se děti účastnily Dne obce, kde bylo pro ně zajištěno vystoupení zábavné agentury z Opavy, která s nimi zároveň oslavila Den dětí. Rovněž nesmíme zapomenout na spolupráci mezi ZŠ a MŠ (pečení vánočních perníčků v MŠ, pomoc dětí ZŠ při branném závodě dětí z MŠ, vzájemné návštěvy dětí z MŠ v ZŠ a ve školní družině)

Vedení školy by chtělo poděkovat všem zaměstnancům a také zástupcům místních složek za celoroční práci a podporu. Také děkujeme Osvětové besedě za sponzorský dar pro žáky 5.ročníku, kteří odcházejí z naší školy (potištěná trička). A co popřát? Snad jen ať jsou prázdniny nekonečně dlouhé, slunečné, plné pohody a nezapomenutelných zážitků.

Za ZŠ Dagmar Michálková

Zprávy z Mateřské školky

Poděkování

Vedení Mateřské školy v Libhošti děkuje Ing. CHAU VAN HOANGOVÍ a jeho zaměstnancům na chatě KOKSAŘ v Trojanovicích za laskavé přijetí, starostlivou péči o děti a velmi dobrou stravu při pobytu dětí v přírodě ve dnech 16. - 18. 5. 2007. Pokud to bude jen trochu možné, těšíme se zase na shledání v květnu 2008.

Děti a pracovnice MŠ v Libhošti dále děkují všem sponzorům, kteří jakýmkoli způsobem přispívají na akce pro děti (pan Jiří Grégr, cukrárna Lenka, pan Tomáš Hanzelka, květinářství Petry Blažkové a Osvětová beseda v Libhošti). Doufáme, že nám i nadále zachováte přízeň a přejeme všem hezkou a příjemnou dovolenou.

Poznáváme blízké okolí

Za poslední měsíc se děti MŠ seznámily se zajímavými místy našeho regionu. Při návštěvě naučné stezky okolo rybníka Kotvice u Studénky prošly vesnicí Albrechtíčky, prohlédly si město Příbor, kde nejvíce zaujala řeka Lubina a železniční trať. V rámci dopoledního školního výletu dne 14. 6. 2007 se děti podívaly do nové odbavovací haly na mošnovském letišti a prozkoumaly zříceninu hradu Šostýn nad kopřivnickým koupalištěm, ale i jeho blízké okolí až k lyžařské chatě pod Červeným Kamenem.

Fotografie zachycuje děti s lomenou klenbou- nejzachovalejší částí hradu Šostýn.

Těšíme se do školy

Ve čtvrtek 21.6. 2007 se loučilo 10 předškolních dětí s mateřskou školou. Po předvedení svých schopností byly pasovány paní učitelkou Růženou Hanzelkovou z předškoláků na školáky. Nechyběly upomínkové dárky na docházku do MŠ. Děti dostaly od Rady rodičů při MŠ pěkné knihy a od OB v Libhošti absolventská trika.

Tak ať se od září dětem ve škole moc líbí a přejeme jim dobrý start a hodně úspěchů. Nyní bych však chtěla všem dětem a jejich rodičům popřát hezké prázdniny, prožité ve zdraví a s veselou náladou.

Za MŠ Růžena Hanzelková

Noví libhošťští školáci.

Ve školních lavicích to budoucím školákům velmi slušelo.

Z POLICEJNÍHO SERVISU

Cyklisté, žádný alkohol !

Nová silniční pravidla zakazují cyklistům pod hrozbou velkých pokut pít alkohol!!!

Je třeba mít neustále na paměti, že i cyklista je účastníkem provozu na pozemních komunikacích, a proto se i na něj vztahují právní předpisy, které regulují chování na silnici a mezi účastníky silničního provozu navzájem.

Základním právním předpisem, upravujícím práva a povinnosti účastníka silničního provozu, je zákon číslo 361/2000 Sb. O provozu na pozemních komunikacích, tedy právní předpis, který je znám každému motoristovi jako „Pravidla silničního provozu“. Tato právní norma v § 2 pod písm. d) stanoví, že řidič, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo, je účastník provozu na pozemních komunikacích. Nemotorové vozidlo definuje zákon jako vozidlo pohybující se pomocí lidské nebo zvířecí síly, např. jízdní kolo, ruční vozík nebo potahové vozidlo (§ 2 písm. h).

Cyklista je tedy z pohledu zákona účastníkem provozu na pozemních komunikacích, který se tohoto provozu účastní přímým, aktivním způsobem a je v pozici řidiče nemotorového vozidla. Z tohoto postavení vyplývají cyklistovi povinnosti srovnatelné s postavením „klasického“ řidiče motorového vozidla. I jemu mohou vzniknout velké problémy související s požitím alkoholu před jízdou na kole, případně při konzumaci alkoholu během jízdy.

Cyklista, jako každý jiný řidič, nesmí požití alkoholický nápoj nebo užití návykovou látku během jízdy, nesmí řídit bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem (§ 5 odst. 2 písm. a, b zák. č. 361/2000 Sb.).

S alkoholem na silnici bojuje také i zákon o přestupcích (§ 30 odst. 1 písm. g – i), který stanoví, že se přestupku dopustí ten, kdo požije alkoholický nápoj nebo užije jinou návykovou látku, ačkoliv ví, že bude vykonávat zaměstnání nebo jinou činnost, při níž by mohl ohrozit zdraví lidí nebo poškodit majetek. Toto ustanovení se nejčastěji aplikuje na řízení motorových vozidel, ale i jízda na jízdním kole je zcela jistě činností ve smyslu ust. § 30 zákona o přestupcích, protože se jedná o činnost, jejíž bezpečný výkon vyžaduje pohotovost a soustředěnou pozornost.

Je zřejmé, že cyklista jako řidič, účastník provozu na pozemní komunikaci, který řídí jízdní kolo pod vlivem alkoholu, uvedenou právní normu porušuje, a tedy jednoznačně vykonává činnost, při níž by mohl ohrozit zdraví

lidí nebo poškodit majetek, což výše uvedený zákon zakazuje. Za takový přestupek mu může být uložena pokuta až do výše 10.000,-Kč.

Policie ČR radí seniorům – Neusnadňujte práci zlodějům

Téměř denně dochází k případům, kdy nic netušící lidé zjistí, že byli okradeni. Nejenom před vánocemi přibývá počet okradených lidí, kteří chtějí svým blízkým udělat radost vánočními dárky. Kapsáři a zloději využívají zejména situace, kde je velký počet lidí a spoléhají na anonymitu, šikovnost a hbitost svých prstů. Mám na mysli zejména krádeže v hromadných dopravních prostředcích, na tržištích, ulicích a v nákupních centrech obchodních domů.

Minimalizujte čas strávený v tlačenci lidí. V plně obsazených dopravních prostředcích maximálně zvýšte svoji opatrnost. Věnujte pozornost svému bezprostřednímu okolí. Nenechávejte peněženku navrchu kabelky nebo nákupní tašky, nenoste ji v průhledných taškách nebo síťovkách. Kontrolujte si, zda máte kabelku stále zapnutou. Peníze nepatří ani do zadní kapsy kalhot. Nenoste peníze, doklady či jiné cennosti v batohu na zádech, kam si nevidíte. Nenechávejte kabelku nebo peněženku při nakupování bez dozoru, nesete-li balíčky, mějte kabelku mezi tělem a těmito předměty. Kabelku nikdy nenechávejte v nákupním vozíku. Stačí se otočit k regálu se zbožím. Šikovný zloděj za pár sekund dokáže kabelku vykrást, nebo ji vzít celou. Šekovou knížku a kreditní kartu nikdy nenoste společně. Zloději postačí údaje v vaší kartě, aby si mohl vypsát šek. Při opuštění svého vozidla, byť na krátkou dobu, nenechávejte na sedadlech tašky, kabelky, mobilní telefony, cenné předměty, panel od autorádia. Přesvědčte se, že jste vozidlo uzamkli.

Jste-li okradeni, ohlaste to policii ihned. Každá ztracená minuta dopadení pachatele ztěžuje.

Policisté Preventivně informační skupiny Okresního ředitelství Policie ČR v Novém Jičíně i v letošním roce provádí besedy se seniory. V průběhu dvou hodin je seniorům, kteří budou mít zájem o uskutečnění besedy, prezentovány rady jak ochránit své cennosti, jak na ulici, témata – sám(a) doma, když už se něco přihodí – jak postupovat nebo senioři, můžete pomoci nám všem. Seniory upozorňujeme na případy „Podomních obchodníků“, kteří

navštěvují nejen na vesnicích osaměle žijící starší osoby, nebo nemohoucí důchodce a nabízejí jim k prodeji různé zboží (nádobí, deky, přístroje, porcelán), nebo se představují jako pracovníci různých firem a úřadů. Po prezentaci je promítán padesátiminutový film „Nebezpečný věk“. Na závěr je prostor pro otázky, náměty a připomínky.

Kontaktní osoba, kde je možnost objednat besedu:

nprap. Zbyněk Tomšík
vrchní inspektor
Okresní ředitelství PČR Nový Jičín
ulice Sv. Čecha 11
Nový Jičín 741 11
e-mail: tisknj@mvcv.cz
tel. 974 735 207/8
mob. 602 161 739

Ve své žádosti uveďte – kontaktní osobu, místo uskutečnění, počet posluchačů, telefon, adresu či e-mail

INZERCE

VODA-TOPENÍ-PLYN

Jan Olan

Prodej, montáže, poradenství

Dodávky na klíč
Kalkulace zdarma

Libhošť 165

Nový Jičín 742 57

mobil: 777 11 35 12

Tel: 556 74 56 55

Email: jan.olan@seznam.cz

Libhošťský zpravodaj

Informační měsíčník pro občany Libhoště. Číslo 7/2007 vyšlo dne 2.7.2007. **Vydavatel:** Občanské sdružení Osvětová beseda v Libhošti, IČO: 68921349. **Elektronická adresa:** zpravodaj@libhost.cz. **Odpovědný redaktor:** Aleš Hána. **Redakční rada:** Aleš Hána, Oldřich Sobek, Dagmar Michálková, Jana Kranichová, Jiří Kranich, Petr Horák, Marie Sobková, Marta Kvitová. Cena výtisku je 8,-Kč, čísla s přílohou 15,-Kč, roční předplatné 100,-Kč. **Administrace:** Marie Krumpochová, Libhošť č.7, 742 57, tel. 556 745 299. Uzávěrka každého čísla: 25.den v měsíci. **Tisk:** Tiskárna KONTEXT, s.r.o., Lidická 131/8, Nový Jičín, tel. 556 709 119.